

A háromgyermekes édesanya Kanadában újra szárnyal

Vikivel sok-sok éve kollégák voltunk. Okos, határozott, céltudatos fiatal nő volt. Akkor még Csizmadia Viktóriaként ismerhették sokan Miskolcon, először a városi televízió képernyőjéről, később a TV2 helyi tudósítójaként. Most már háromgyermekes édesanya, és jelenleg Kanadában él. A lányai 5, 7 és 11 évesek. A férje munkája miatt költöztek külföldre 2014-ben, először még Svájcba. Viki harmadik kislánya már ott született. Itthon hagyott egy ígéretes karriert, majd külföldön a nulláról indulva újraépítette magát, illetve vállalkozását.

Miért pont Svájc?

Nem rögtön történt. Miskolcra először Mosonmagyaróvárra, majd Győrbe költöztünk. Ezután jött Svájc, ahol négy évet töltöttünk, de ezalatt kétszer költöztünk az országon belül. 2018-ban az első tervek szerint az USA-ba indultunk volna, már szerződésünk is volt Michigan-ben, de végül az utolsó pillanatban máshogy alakult. Így kötöttünk ki Vancouverben. Az útitervet Laci munkájának alakulása, közös döntések és kalandvágy vezette. Amikor az első kislányom két és fél éves volt, akkor költöztünk el Miskolcra. Kilátástalannak tűnt, hogy mikor mehetek vissza dolgozni a kicsi mellett tudósítójaként, egy 24 órás éberséget igénylő munkába. Mivel a férjem jó ajánlatot kapott a munkahelyétől, ezért eldöntöttük, útra kelünk. Eredetileg győri vagyok, így ez hazatérés is volt egyben. A mosonmagyaróvári költözéskor sejtettük, hogy nem ez lesz a végállomás, már akkor is külföld felé kacsingattunk. A tudatos vagy tudatalatti döntéseink bizony nem voltak könnyűek, folyamatosan komfortzónán kívül lenni nagy kihívás, de valami belül hívott minket, sokszor féltem, és sokszor volt nehéz, de minden pillanatban azt erősítettem, a legnagyobb vágyam, hogy azon az úton járjak, amit a Jóisten nekem erre az életre adott.

Hány évig voltatok Svájcban?

Négy évet töltöttünk ott, 2014-től 2018-ig. Nyáron lesz két éve,

hogy Svájcban Kanadába költöztünk. Hivatalosan igazodunk a statisztikákhoz, mert a mai modern világban az a tendencia, hogy nagyon sok munkahelyen a munkavállaló két évente megújul vagy szerződést vált. A mi esetünkben íve volt a változásoknak. A költözések összefüggtek egy-egy projekt végével, Laci szerződésének váltásával. Fontos hangsúlyozni, hogy mi kiküldetésbe mentünk Svájcba egy magyar munkahelyről, majd onnan tovább Kanadába. Egy fokozatosan felépített költözés volt, ami a másik kontinensre vonzott minket. Bár nem volt tudatos, de utólag mégis úgy tűnik, hogy minden állomás logikusan követte az előzőt. Amikor az amerikai konzullal találkoztam vízumkérelem okán, akkor azt mondtam, hogy nem mi akarunk menni, hanem Amerika hív min-

ket, így nem volt kérdés, szinte azonnal megkaptuk a vízumot.

Információim szerint már Svájcban elkezdtél az anyaság mellett valami mással is foglalkozni, kiépíteni a saját image-edet, vállalkozásodat. Hogyan kezdődött?

A harmadik kislányom nem sokkal Svájcba érkezésünk után született, hiszen nyáron költöztünk, ő pedig szeptemberben jött a világra. Akkor lettünk nagycsalád, amely önmagában is egy hatalmas dolog. Egy kicsit „hős” érzés is. Illetve rengeteg logisztikát igényel, hogy a családot összerendezd. Ebben nagy segítségünkre volt egy baráti házaspár, akiket Svájcban ismertünk meg. Ők helybeliek, és négy gyermeket nevelnek. Amikor Virág másfél éves lett, akkor jött az a gondolat, hogy a lányok nevelése mellett valami mást is kéne csinálni. Az alkotó, kreatív énem kezdett előtörni, és a beszéd is nagyon hiányzott. Egy kicsit haszontalannak éreztem magam, egyfajta mélypont volt az életemben.

FOTÓK: BÖHMERLE GABRIELLA

Annak idején elengedni a karriert nagyon könnyű volt, mert annyira akartam anyává válni. Visszahozni a karriert, ez nekem nagyobb kihívás. Egy idegen országban voltam, nem beszéltem a nyelvet, és lelkileg sem voltam nagyon jól. Először magamat kellett helyre raknom. Számba venni, hogy van három gyönyörű, egészséges gyermekem, fantasztikus az életünk, kívülről nézve „cukormáz”. De azért a jéghegynék nemcsak csúcsa van, alulról is meg kell néznünk, hogy mit találunk. Így jöttek a tanfolyamok, önfejlesztések, sok témát online hallgattam magyar nyelven, de helyben Zürichben is voltak, illetve hazautaztam Budapestre egy-egy képzés kedvéért. A tanulás folyamata alatt fogalmazódott meg bennem, hogy azt szeretnék csinálni, amit én akarok, úgy, ahogy én akarom és ott, ahol én akarom. Nem sokkal ezután találtam egy online tornát, amit elkezdtem csinálni az alakom visszanyerése érdekében, és ott kapcsolódtam más anyukákkal. Nem csak a mozgás jótékony hatása mutatkozott meg, de inspirációt is adott, hogyan induljak el az utamon.

Rögtön tudtad, mivel akarsz foglalkozni?

Nem, csak annyit, hogy online, bárholnan elvégezhető legyen. Az ötlet szinte villámcsapásként, álomból felébredve egy hajnali órán jött. Így született meg a „Randevű Önmagaddal” elnevezésű Facebook-oldalam. Hiszek az ilyen gondolatokban, sokszor volt már, hogy megvalósítottam a hirtelen támadt ötleteimet. Először magamról kezdtem el beszélni, a saját anyaságomat kezdtem el kifejteni. Ennek most már három éve, hogy elindult ez az oldal. Kezdett visszajönni a nő, aki dolgozik, beszél. Nem olyan volt, mint amikor tévéztem és híreket kellett mondanom vagy tudósítanom valamiről, hiszen itt magamról kellett beszélni. Ezért az első videó elkészítése nem is volt annyira könnyű. Az első néhány hónap volt a legnehezebb, de még most is keresem a továbblépési lehetőségeket. A közösségi oldal, mondhatni, szinte

az életemet mentette meg, mert ez tette lehetővé, hogy beszéljek. Először még inkább hobbi volt, és nem vállalkozás. Sokáig formáltam, alakítottam, miközben tanultam. Minden hónapban egy hétvégére Zürichből Budapestre utaztam, akkor a férjem volt a gyerekekkel. Az is kihívás volt, hogy leszervezzem a távolléteimet. Mindez arra is jó volt, hogy a család jobban összeállt.

Úgy gondolom, mindezt a férjed segítségével nélkül nem is tudtad volna elérni, létrehozni. Mi a véleményed?

A férjem óriási segítség, de nem volt mindig így. Korábban ő is azt a példát követte, amit látott a férfiszerepekről. Nem vagyok hajlandó elismerni, hogy a feleség dolga az, hogy szolgálja a férjét. A videóimban többször is feszegetem a témát, a női-férfi

szerepek, alá-fölé rendeltségek tekintetében. Ugyan nálunk is hosszú évek alatt alakult ki a struktúra, de mi most már mindent közösen döntünk el, együtt tervezünk meg. Hónapokra előre tele van a naptárunk tervekkel. Ugyanakkor a legnagyobb erényünk a rugalmasság, mert bármit hozhat az élet. A vágyam azt élni, hogy nem segítség kell, hanem együtt rezgünk, együtt éljük a családot, neveljük a gyerekeket egyenrangú félként, akik tisztelik egymást, és van, hogy az egyik vagy a másik kerül előre, mert az élet ezt hozza. Harmónia a jelszavunk!

Még mindig a férjednél maradva, ő mit szólt a kezdeményezésedhez, hiszen néhány alkalommal szereplője is volt a videóidnak?

Neki nincs Facebook-profilja, nem érdekli. Eleinte nem is ér-

tette, mit csinállok. Időbe telt, amíg megértette, mit szeretnék ebből kihozni. Mindig is tisztelte, nagyra tartotta a munkámat. Tudja, hogy nekem nem elég a „csak anyaság”. Azért itt megjegyezném, hogy Svájcban nem olyan az iskolai és óvodai ellátás, mint Magyarországon. Például a gyerekek mindennap hazajöttek ebédelni, tehát mindennap főzni kellett. Az anya láthatatlan munkáját senki nem értékeli, és ebben szerettem volna változást. Ez a folyamat még most sem ért véget, mert közben új országba érkeztünk, újabb nyelvet tanulok, és újabb kihívások jönnek. Már van a facebookos megjelenés mellett weboldalam, YouTube-csatornám, de még mindig kezdő vállalkozónak titulálom magam. De a küldetésem beindult.

Akkor beszéljünk a küldetésről!

Ajtókat nyitok ki magamban és másoknak önmaguk felé, ehhez a beszéd és a videó eszközt is használom. Számptalan tehetséges, érdekes nő, anya van a világban, csodálatos ötletekkel, akit be lehet mutatni, őket igyekszem a riportsorozatomban megszólaltatni. Sokan azonban nem tartják magukat olyan érdekesnek, ezért az ő esetükben az a feladatomban, hogy merjék megmutatni magukat vagy a vállalkozásukat.

Sokat utazol a családdal, gyerekeiddel együtt, de egyedül is. Úgy tűnik, könnyedén a „nyakadba veszed a világot”. Ennek mi a titka?

Én azt vallom, hogy nyissuk ki a világot, a világ attól több, mint amit gondolunk róla. Lehetőségeink szerint próbáljuk megismerni. Szándékom minden pillanatban önmagam lenni, levéve álarcaimat, boldogan anyaként, nőként, egységben, harmóniában – aki tudja, mire vágyik és éli is a vágyait. Úton vagyok, mindannyian úton vagyunk. Randevűzök önmagammal minden nap, és kívánom, akik ezt olvassák, ők is legyenek bátrak meghallani lelkük tervét, lelkük hangját. Mert az élet értelme te magad vagy! És szándékom lányaimnak ezt átadni, szeretettel, bőségben.

Nagy-Hankó Krisztina